វិទ្យាស្ថានគរុកោសល្យបាត់ដំបង

Battambang Teacher Education College

មុខវិជ្ជា៖ បំណិនជីវិតមូលដ្ឋាន

គ្រូឧទ្ទេស៖ អ្នកគ្រូ ទិត្យ សុខុម

ប្រធានបទ ៖ អំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ

ស្រាវជ្រាវដោយគរុនិស្សិតកម្រិតបឋម(១២+៤) ៖

ជឿន ទ្រីយ៉ា   ជឹម សៀវលីញ   លាភ សុខជា   ធី គឹមប៊ួយ

ក្រុមទី៦ ថ្នាក់ BP៣ ជំនាន់ទី៤ ឆ្នាំទី៣

ឆមាសទី១

ឆ្នាំសិក្សា ២០២៦-២០២៧

សេចក្ដីផ្ដើម

គ្រួសារ គឺជាមូលដ្ឋានសំខាន់នៃសង្គម និងជាកន្លែងដែលសមាជិកគ្រួសារគួរទទួលបានសេចក្ដីស្រឡាញ់ ការយកចិត្តទុកដាក់ ការគោរព និងសុវត្ថិភាព។ បរិយាកាសគ្រួសារដែលមានភាពកក់ក្ដៅ និងសុខដុមរមនា អាចជួយឱ្យកុមារ និងសមាជិកគ្រួសារមានការរីកចម្រើនល្អទាំងផ្នែករាងកាយ ផ្លូវចិត្ត និងការសិក្សា។

អំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ គឺជាបញ្ហាមួយដែលអាចប៉ះពាល់ដល់សុវត្ថិភាព សុខភាព និងទំនាក់ទំនងរបស់សមាជិកគ្រួសារ។ អំពើហិង្សាអាចកើតឡើងក្នុងទម្រង់ផ្សេងៗ ដូចជា អំពើហិង្សាផ្លូវកាយ ផ្លូវចិត្ត តាមពាក្យសម្ដី ផ្លូវភេទ និងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច។ ការយល់ដឹងអំពីបញ្ហានេះ មានសារៈសំខាន់ ដើម្បីឱ្យយើងអាចស្គាល់ ស្វែងរកជំនួយ និងចូលរួមការពារអំពើហិង្សា។

សៀវភៅនេះត្រូវបានរៀបចំដោយ **ក្រុមទី៦** ក្រោមប្រធានបទ **«អំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ»** ក្នុងគោលបំណងបង្ហាញអំពីនិយមន័យ ប្រភេទ មូលហេតុ ផលប៉ះពាល់ និងវិធីការពារអំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ។ សៀវភៅក៏ផ្ដោតលើការគ្រប់គ្រងអារម្មណ៍ ការប្រាស្រ័យទាក់ទង ការដោះស្រាយជម្លោះដោយសន្តិវិធី និងការគោរពសិទ្ធិរបស់សមាជិកគ្រួសារ។

តាមរយៈការសិក្សាប្រធានបទនេះ អ្នកសិក្សាអាចបង្កើនចំណេះដឹង និងបំណិនជីវិត ដើម្បីចេះរស់នៅជាមួយអ្នកដទៃដោយការគោរព យោគយល់ និងសហការគ្នា។ ជាពិសេស សិស្សអាចស្គាល់ពីសារៈសំខាន់នៃសុវត្ថិភាព និងចេះស្វែងរកជំនួយពីមនុស្សពេញវ័យដែលគួរឱ្យទុកចិត្តនៅពេលជួបបញ្ហា។

សង្ឃឹមថា សៀវភៅនេះនឹងក្លាយជាឯកសារដ៏មានប្រយោជន៍សម្រាប់ការសិក្សា ការពិភាក្សា និងការអនុវត្តបំណិនជីវិត ដើម្បីរួមចំណែកបង្កើតគ្រួសារដែលមានសុវត្ថិភាព សន្តិភាព និងសុភមង្គល។

អារម្ភកថា

គ្រួសារគឺជាមូលដ្ឋានដ៏សំខាន់មួយសម្រាប់ការរស់នៅ និងការអភិវឌ្ឍរបស់មនុស្សគ្រប់រូប។ គ្រួសារដែលមានសេចក្តីស្រឡាញ់ ការយោគយល់ ការគោរព និងសុវត្ថិភាព អាចជួយឱ្យកុមារ និងសមាជិកគ្រួសាររស់នៅប្រកបដោយសុភមង្គល និងមានការរីកចម្រើន។ ផ្ទុយទៅវិញ អំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារអាចបង្កផលប៉ះពាល់ដល់សុខុមាលភាព រាងកាយ ផ្លូវចិត្ត ការសិក្សា និងទំនាក់ទំនងរបស់សមាជិកគ្រួសារ។

ដោយយល់ឃើញពីសារៈសំខាន់នៃបញ្ហានេះ ក្រុមទី៦ បានរៀបចំសៀវភៅសិក្សាស្តីពី **«អំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ»** ក្នុងគោលបំណងបង្កើនការយល់ដឹងអំពីនិយមន័យ ប្រភេទ មូលហេតុ ផលប៉ះពាល់ និងវិធីការពារអំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ។ លើសពីនេះ សៀវភៅក៏បង្ហាញអំពីតួនាទីរបស់សមាជិកគ្រួសារ សិស្ស គ្រូ សាលារៀន និងសហគមន៍ក្នុងការចូលរួមបង្កើតបរិយាកាសដែលមានសុវត្ថិភាព និងការគោរពគ្នា។

សៀវភៅនេះក៏មានករណីសិក្សា សកម្មភាពសម្រាប់សិស្ស សំណួរពិភាក្សា និងសារៈសំខាន់ៗ ដើម្បីជួយឱ្យអ្នកសិក្សាអាចយល់បានកាន់តែងាយស្រួល និងអាចយកចំណេះដឹងទៅអនុវត្តក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។ ការដោះស្រាយជម្លោះដោយសន្តិវិធី ការគ្រប់គ្រងអារម្មណ៍ ការស្តាប់គ្នា និងការគោរពសិទ្ធិរបស់អ្នកដទៃ គឺជាជំនាញសំខាន់ក្នុងការកសាងគ្រួសារ និងសង្គមដែលមានសុខដុមរមនា។

សង្ឃឹមថាសៀវភៅនេះនឹងក្លាយជាឯកសារមួយដែលមានប្រយោជន៍សម្រាប់ការសិក្សា ការពិភាក្សា និងការអប់រំអំពីការការពារពីអំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ។ យើងសូមអំពាវនាវឱ្យសមាជិកគ្រួសារ សិស្ស គ្រូ និងសហគមន៍ទាំងអស់ ចូលរួមលើកកម្ពស់ការគោរព ការយោគយល់ និងសុវត្ថិភាព ដើម្បីឱ្យគ្រួសារគ្រប់រូបក្លាយជាកន្លែងដែលមានភាពកក់ក្តៅ និងសុវត្ថិភាពសម្រាប់សមាជិកគ្រប់រូប។

ជាចុងក្រោយ សូមថ្លែងអំណរគុណដល់លោកគ្រូ អ្នកគ្រូ និងអ្នកពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ ដែលបានផ្តល់ការណែនាំ និងការគាំទ្រក្នុងការរៀបចំសៀវភៅនេះ។ ប្រសិនបើមានចំណុចខ្វះខាត ឬកំហុសឆ្គងណាមួយ ក្រុមយើងខ្ញុំសូមទទួលយកមតិយោបល់ និងការណែនាំ ដើម្បីកែលម្អសៀវភៅនេះឱ្យកាន់តែមានគុណភាព។

មាតិកា

1. អំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារជាអ្វី? 1
2. ប្រភេទនៃអំពើហិង្សា 2
3. មូលហេតុ 3
4. ផលប៉ះពាល់ 6
5. វិធីការពារ និងដោះស្រាយ 11
6. តួនាទីរបស់សិស្ស និងសហគមន៍ 12
7. សេចក្តីសន្និដ្ឋាន 15

ឯកសារយោង 16

1. អំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ

ក . និយមន័យ

អំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ គឺជាអំពើ ឬអាកប្បកិរិយាដែលសមាជិកម្នាក់ក្នុងគ្រួសារប្រើប្រាស់ ដើម្បីធ្វើឱ្យសមាជិកម្នាក់ទៀតមានការឈឺចាប់ ភ័យខ្លាច រងសម្ពាធ ឬបាត់បង់សុវត្ថិភាព។ អំពើហិង្សាអាចកើតឡើងក្នុងទម្រង់ផ្សេងៗ ដូចជា ហិង្សាផ្លូវកាយ ផ្លូវចិត្ត តាមពាក្យសម្ដី ផ្លូវភេទ និងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច។

អំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ មិនមែនមានតែការប្រើកម្លាំងរាងកាយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអាចរួមមានការគំរាមកំហែង ការបង្អាប់ ការប្រមាថ ការគ្រប់គ្រងខ្លាំងពេក ឬអំពើផ្សេងៗដែលប៉ះពាល់ដល់សិទ្ធិ និងសេចក្ដីថ្លៃថ្នូរបស់សមាជិកគ្រួសារ។ អំពើទាំងនេះអាចធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់សុខភាពរាងកាយ ផ្លូវចិត្ត ការសិក្សា ទំនាក់ទំនងក្នុងគ្រួសារ និងការរស់នៅប្រចាំថ្ងៃ។

ដូច្នេះ ការការពារអំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ គឺជាការងារដែលត្រូវការការចូលរួមពីសមាជិកគ្រួសារទាំងអស់ ដោយចេះគោរពគ្នា ស្ដាប់គ្នា គ្រប់គ្រងអារម្មណ៍ និងដោះស្រាយបញ្ហាដោយសន្តិវិធី ដើម្បីបង្កើតគ្រួសារដែលមានសុវត្ថិភាព សុខដុមរមនា និងសុភមង្គល។

ខ. លក្ខណៈនៃអំពើហិង្សា

អំពើហិង្សាអាចមានលក្ខណៈដូចជា៖

- បង្កការឈឺចាប់
- បង្កការភ័យខ្លាច
- បង្កការរងរបួស
- បង្អាប់ ឬប្រមាថ
- គំរាមកំហែង
- គ្រប់គ្រងអ្នកដទៃដោយមិនសមរម្យ
- រំលោភសិទ្ធិ និងសេចក្ដីថ្លៃថ្នូរ

សកម្មភាព៖ ឱ្យសិស្សពិភាក្សាថា តើ “ការគោរព” និង “ការបង្ខំ” ខុសគ្នាយ៉ាងដូចម្តេច?

គ. មូលហេតុ

មូលហេតុដែលអាចពាក់ព័ន្ធនឹងអំពើហិង្សាមាន៖

- ការខ្វះការគ្រប់គ្រងអារម្មណ៍
- ការប្រាស្រ័យទាក់ទងមិនល្អ
- ជម្លោះក្នុងគ្រួសារ។
- សម្ពាធផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច។
- ការខ្វះចំណេះដឹងអំពីសិទ្ធិ។
- ការមិនចេះដោះស្រាយបញ្ហាដោយសន្តិវិធី។

ចំណាំ៖ មូលហេតុណាមួយក៏ដោយ មិនមែនជាការធ្វើឱ្យអំពើហិង្សាក្លាយជារឿងត្រឹមត្រូវឡើយ។

2. ប្រភេទនៃអំពើហិង្សា

ប្រភេទនៃអំពើហិង្សា ចែកចេញជាប្រភេទសំខាន់ៗ៖

1. **អំពើហិង្សាផ្លូវកាយ** : អំពើហិង្សាដែលកើតឡើងនៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ធ្វើឲគេឈឺចាប់ឬព្យាយាមធ្វើឲដែលឈឺចាប់តាមរយកម្លាំងកាយ។
2. **អំពើហិង្សាផ្លូវចិត្ត** : អំពើហិង្សាដែលបានបណ្តាលឲ្យជនរងគ្រោះទទួលរងការឈឺចាប់ផ្លូវចិត្តឬ មានជម្ងឺផ្លូវចិត្ត។
3. **អំពើហិង្សាផ្លូវភេទ** : អំពើហិង្សាដែលបណ្តាលឲ្យមនុស្សម្នាក់ទទួលរងកាបៀតបៀនផ្លូវភេទ ឬ ទង្វើផ្លូវភេទដែលមិនមានការឯកភាព
4. **អំពើហិង្សាផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច** : អំពើហិង្សាដែលបានធ្វើឲ្យស្ត្រីម្នាក់មានការព្រួយបារម្ភពីការគាំទ្រ ផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ។ជាធម្មតាបណ្តាលមកពីស្ត្រីក្លាយជាអ្នកពឹងផ្អែកលើសេដ្ឋកិច្ចរបស់បុរស។

3. មូលហេតុនៃអំពើហិង្សា

អំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ គឺជាការប្រើប្រាស់អំណាច កម្លាំង ឬការគំរាមកំហែង ដើម្បីធ្វើឱ្យសមាជិកគ្រួសារម្នាក់ទៀតរងគ្រោះទាំងផ្លូវកាយ ផ្លូវចិត្ត ផ្លូវភេទ ឬផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច។ មូលហេតុ និងកត្តាដែលនាំឱ្យកើតមានអំពើហិង្សា អាចមានទាំងកត្តាពីបុគ្គល គ្រួសារ និងសង្គម។

ក. មូលហេតុដែលបណ្តាលឱ្យកើតមានអំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ

១. ចង់បានអំណាច ឬប្រើកម្លាំងដើម្បីគ្រប់គ្រងគ្រួសារ

មនុស្សម្នាក់អាចប្រើអំណាច ឬកម្លាំង ដើម្បីធ្វើឱ្យសមាជិកគ្រួសារផ្សេងទៀតធ្វើតាមបំណងរបស់ខ្លួន។ ឧទាហរណ៍ ប្តីប្រើការគំរាមកំហែង ឬវាយដំ ដើម្បីបង្ខំប្រពន្ធឱ្យស្តាប់បង្គាប់។

បញ្ហាសំខាន់នៅទីនេះ គឺការយល់ថា ការគ្រប់គ្រងគ្រួសារត្រូវធ្វើតាមរយៈការភ័យខ្លាច ជំនួសឱ្យការពិភាក្សា ការគោរព និងការសម្រេចចិត្តរួមគ្នា។

២. ប្រពៃណី ទំនៀមទម្លាប់ និងសង្គមឱ្យតម្លៃបុរសជាមេគ្រួសារ

នៅក្នុងសង្គមមួយចំនួន មានទស្សនៈថា បុរសជាអ្នកមានសិទ្ធិសម្រេចចិត្តសំខាន់ៗ ខណៈស្ត្រីត្រូវស្តាប់បង្គាប់។ ប្រសិនបើទស្សនៈនេះត្រូវបានយល់ខុស វាអាចធ្វើឱ្យមនុស្សមួយចំនួនយល់ថា បុរសមានសិទ្ធិប្រើកម្លាំង ឬដាក់ទណ្ឌកម្មលើប្រពន្ធ។ ជាក់ស្តែង ការធ្វើជាមេគ្រួសារ មិនមែនមានន័យថាមានសិទ្ធិប្រើអំពើហិង្សា ឡើយ។

៣. កង្វះការយល់ដឹង និងការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីអំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ

បើសមាជិកគ្រួសារ ឬសហគមន៍មិនយល់ច្បាស់ពីសិទ្ធិរបស់ជនរងគ្រោះ និងផលវិបាកចំពោះអ្នកប្រព្រឹត្ត អ្នកប្រព្រឹត្តអាចយល់ថាខ្លួនអាចធ្វើអំពើហិង្សាដោយមិនមានផលវិបាក។

ដូច្នេះ ការផ្សព្វផ្សាយចំណេះដឹងអំពីច្បាប់ ការការពារជនរងគ្រោះ និងការអនុវត្តច្បាប់មានសារៈសំខាន់ក្នុងការកាត់បន្ថយបញ្ហានេះ។

៤. ការអប់រំមានកម្រិត

ការខ្វះការអប់រំអាចធ្វើឱ្យមនុស្សមួយចំនួនមិនយល់ពី៖

- សិទ្ធិ និងកាតព្វកិច្ចរបស់សមាជិកគ្រួសារ
- សមភាពរវាងប្តី និងប្រពន្ធ

• វិធីដោះស្រាយជម្លោះដោយសន្តិវិធី

• ផលប៉ះពាល់នៃអំពើហិង្សាលើកុមារ និងគ្រួសារ។

ការអប់រំល្អអាចជួយឱ្យមនុស្សចេះគ្រប់គ្រងអារម្មណ៍ ស្តាប់គ្នា និងដោះស្រាយបញ្ហាដោយមិនប្រើអំពើហិង្សា។

៥. ទម្លាប់ប្រើអំពើហិង្សាដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហ

មនុស្សមួយចំនួនអាចធំឡើងក្នុងបរិយាកាសដែលឃើញមនុស្សប្រើការវាយដំ ការគំរាមកំហែង ឬការបង្ខិតបង្ខំ ដើម្បីដោះស្រាយជម្លោះ។

ពេលមនុស្សនោះមានគ្រួសារ គេអាចយករបៀបដោះស្រាយបែបនេះមកប្រើដោយគិតថា វាជាវិធីធម្មតា។ ដូច្នេះ ត្រូវបង្រៀន និងលើកកម្ពស់វិធីដោះស្រាយជម្លោះដោយការពិភាក្សា និងការសម្របសម្រួល។

៦. យល់ថាប្រពន្ធជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួន

នេះជាទស្សនៈដែលមិនគោរពសិទ្ធិ និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ភរិយា។ ប្រសិនបើប្តីគិតថាប្រពន្ធជា "កម្មសិទ្ធិ" របស់ខ្លួន គាត់អាចព្យាយាមគ្រប់គ្រងការរស់នៅ មិត្តភក្តិ ការងារ ប្រាក់ចំណូល ឬការសម្រេចចិត្តរបស់ប្រពន្ធ។

ការគិតបែបនេះអាចបង្កើតការគ្រប់គ្រងខ្លាំង និងអាចឈានទៅរកអំពើហិង្សា។

៧. សង្គមមិនអើពើ ឬមិនចូលរួមជួយជនរងគ្រោះ

នៅពេលអ្នកជិតខាង ឬសហគមន៍ដឹងថាមានអំពើហិង្សា ប៉ុន្តែគិតថា "ជាបញ្ហាគ្រួសារ មិនគួរចូលជ្រៀតជ្រែក" អ្នករងគ្រោះអាចនៅតែម្នាក់ឯង។

ការមិនអើពើអាចធ្វើឱ្យអ្នកប្រព្រឹត្តមានអារម្មណ៍ថា ខ្លួនអាចបន្តអំពើហិង្សាបានដោយគ្មានការទទួលខុសត្រូវ។ ដូច្នេះ សហគមន៍គួរដឹងពីវិធីស្វែងរកជំនួយ និងការពារជនរងគ្រោះដោយសុវត្ថិភាព។

៨. មិនទាន់យល់ច្បាស់ពីតួនាទី ឋានៈ និងសមភាពរវាងប្តីប្រពន្ធ

ប្តី និងប្រពន្ធគួរតែមានសិទ្ធិ និងការគោរពគ្នាទៅវិញទៅមក។ ប្រសិនបើភាគីណាមួយគិតថាខ្លួនមានសិទ្ធិលើសម្នាក់ម្ខាងទៀត អាចបង្កឱ្យមានការគ្រប់គ្រង និងជម្លោះ។

គ្រួសារដែលមានទំនាក់ទំនងល្អ គួរប្រើ ការពិភាក្សា ការស្តាប់ និងការសម្រេចចិត្តរួមគ្នា។

៩. សង្គមមិនទទួលស្គាល់អំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារជាបញ្ហាសង្គម

ប្រសិនបើសង្គមមើលឃើញអំពើហិង្សាជា "រឿងក្នុងផ្ទះ" តែប៉ុណ្ណោះ នោះបញ្ហាអាចត្រូវបានលាក់បាំង។

តាមពិត អំពើហិង្សាអាចប៉ះពាល់ដល់កុមារ សុខុមាលភាពគ្រួសារ ការសិក្សា ការងារ និងសុវត្ថិភាពក្នុងសហគមន៍។ ដូច្នេះ វាគួរត្រូវបានចាត់ទុកជាបញ្ហាដែលត្រូវការការយកចិត្តទុកដាក់ពីគ្រួសារ សហគមន៍ សាលារៀន និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ។

ខ. កត្តាដែលនាំឱ្យមានអំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ

១. កត្តាធម្មជាតិ៖ ភាពខុសគ្នាខាងកម្លាំងរាងកាយ

បុរស និងស្ត្រីអាចមានភាពខុសគ្នាខាងកម្លាំងរាងកាយជាមធ្យម។ ប៉ុន្តែ ភាពខុសគ្នាខាងកម្លាំងមិនមែនជាមូលហេតុដែលធ្វើឱ្យអំពើហិង្សាកើតឡើងដោយស្វ័យប្រវត្តិទេ។

បញ្ហាកើតឡើងនៅពេលមនុស្សម្នាក់យកភាពខ្លាំងរបស់ខ្លួនទៅប្រើប្រាស់ ដើម្បីគំរាមកំហែង ឬធ្វើបាបអ្នកដែលខ្សោយជាង។ ដូច្នេះ កម្លាំងរាងកាយគួរត្រូវបានប្រើសម្រាប់ការពារ និងជួយគ្នា មិនមែនប្រើដើម្បីបង្ខំ ឬធ្វើបាបឡើយ។

២. កត្តាបុគ្គល៖ គិតថាខ្លួនមានអំណាចជាងគេក្នុងគ្រួសារ

នៅពេលមនុស្សម្នាក់យល់ថា “ខ្ញុំជាអ្នកសម្រេចគ្រប់យ៉ាង” គាត់អាចមិនគោរពមតិរបស់សមាជិកផ្សេងទៀត។ ការគិតបែបនេះអាចនាំទៅរកការគ្រប់គ្រង ការគំរាមកំហែង និងការប្រើអំពើហិង្សា នៅពេលអ្នកដទៃមិនធ្វើតាមបំណងរបស់ខ្លួន។

៣. គិតថាប្រពន្ធជាអ្នកបម្រើ និងត្រូវស្តាប់បង្គាប់ប្តី

ការយល់ថាប្រពន្ធត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់គ្រប់ពេល និងមិនមានសិទ្ធិបញ្ចេញមតិ គឺជាទស្សនៈដែលប៉ះពាល់ដល់សមភាពក្នុងគ្រួសារ។

ក្នុងគ្រួសារដែលមានសុខភាពល្អ សមាជិកគួរអាច បញ្ចេញមតិ សួរ ពិភាក្សា និងមិនយល់ស្របដោយគ្មានការប្រើហិង្សា។ ការមិនយល់ស្របមិនមែនជាហេតុផលសម្រាប់ការវាយដំ ឬការគំរាមកំហែងឡើយ។

៤. មិនស្តាប់យោបល់របស់ភរិយា

ការមិនស្តាប់មតិរបស់ភរិយាអាចធ្វើឱ្យនាងមានអារម្មណ៍ថា ខ្លួនមិនត្រូវបានគោរព ឬមិនមានតម្លៃក្នុងគ្រួសារ។ នៅពេលបញ្ហាកើតឡើង ការមិនស្តាប់គ្នាអាចធ្វើឱ្យជម្លោះកាន់តែធ្ងន់។ ដូច្នេះ ប្តីប្រពន្ធគួរចេះស្តាប់គ្នា ពិភាក្សាដោយស្ងប់ស្ងាត់ និងស្វែងរកដំណោះស្រាយរួម។

៥. នីតិវិធីផ្សះផ្សាមិនគ្រប់គ្រាន់ និងខ្វះការតាមដាន

ក្នុងករណីខ្លះ ការផ្សះផ្សាអាចជាជំហានមួយក្នុងការដោះស្រាយជម្លោះ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើការផ្សះផ្សាត្រូវបានធ្វើដោយគ្មានការវាយតម្លៃសុវត្ថិភាពរបស់ជនរងគ្រោះ ឬគ្មានការតាមដានបន្ទាប់ វាអាចមិនដោះស្រាយឫសគល់នៃបញ្ហា។ ឧទាហរណ៍ អ្នកប្រព្រឹត្តអាចសន្យាថានឹងឈប់ប្រើហិង្សា ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីការផ្សះផ្សា អំពើហិង្សាអាចកើតឡើងម្តងទៀត។ ដូច្នេះ ការការពារជនរងគ្រោះ ការតាមដាន និងការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកប្រព្រឹត្ត គឺមានសារៈសំខាន់។

4. ផលប៉ះពាល់នៃអំពើហិង្សា

អំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ មិនត្រឹមតែបង្ករបួសដល់រាងកាយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអាចប៉ះពាល់ដល់ សុខភាពផ្លូវចិត្ត ជីវភាពគ្រួសារ ការងារ និងការរស់នៅរបស់កូនៗ។ ផលវិបាកសំខាន់ៗមានដូចខាងក្រោម៖

១. ផលប៉ះពាល់ទៅលើស្ត្រី

ក. ប៉ះពាល់ដល់សុខភាពរាងកាយ

នៅពេលស្ត្រីទទួលរងការវាយដំ ទាត់ ធាក់ រុញ ឬប្រើវត្ថុផ្សេងៗធ្វើបាប អាចបណ្តាលឱ្យមាន៖

• ស្នាមជាំ និងរបួស៖ មានស្នាមជាំលើមុខ ដៃ ជើង ឬផ្នែកផ្សេងៗនៃរាងកាយ។

• ដាច់សាច់ និងគ្រេច៖ ការវាយដំខ្លាំងអាចធ្វើឱ្យសាច់ដុំ និងសន្លាក់រងរបួស។

• បាក់ឆ្អឹង៖ អាចបាក់ដៃ បាក់ជើង ឬឆ្អឹងផ្នែកផ្សេងៗ។

• ពិការភាព៖ របួសធ្ងន់អាចធ្វើឱ្យពិការជាបណ្តោះអាសន្ន ឬជាអចិន្ត្រៃយ៍។

• បាត់បង់សមត្ថភាពធ្វើការងារ៖ នៅពេលរាងកាយមានរបួស ស្ត្រីអាចមិនអាចធ្វើការងារ រកប្រាក់ចំណូល ឬថែទាំគ្រួសារបានដូចធម្មតា។

• អាចបណ្តាលឱ្យស្លាប់៖ ប្រសិនបើអំពើហិង្សាមានកម្រិតធ្ងន់ អាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិត។

ឧទាហរណ៍៖ ស្ត្រីម្នាក់ត្រូវបានវាយដំរហូតបាក់ដៃ។ នាងមិនអាចធ្វើការងារប្រចាំថ្ងៃ ឬរកប្រាក់ចំណូលបាន ហើយត្រូវចំណាយប្រាក់សម្រាប់ព្យាបាល។

ខ. ប៉ះពាល់ដល់សុខភាពបន្តពូជ និងផ្លូវភេទ

អំពើហិង្សា ជាពិសេសអំពើហិង្សាផ្លូវភេទ អាចប៉ះពាល់ដល់សុខភាពបន្តពូជរបស់ស្ត្រី ដូចជា៖

• មានការឈឺចាប់ ឬរបួសនៅតំបន់អាងត្រគាក និងប្រដាប់បន្តពូជ។

• អាចឆ្លង ជំងឺកាមរោគ និង HIV ប្រសិនបើមានការរួមភេទដោយបង្ខំជាមួយអ្នកដែលមានជំងឺ។

• អាចមាន ផ្ទៃពោះដោយមិនបានគ្រោងទុក។

• អាចមានបញ្ហាអំឡុងពេលមានផ្ទៃពោះ ឬបាត់បង់ផ្ទៃពោះ។

• ប៉ះពាល់ដល់សុវត្ថិភាព និងសិទ្ធិរបស់ស្ត្រីក្នុងការសម្រេចចិត្តលើរាងកាយ និងការមានកូនរបស់ខ្លួន។

គ. បាត់បង់ឱកាសការងារ និងការចូលរួមក្នុងសង្គម

ការរងអំពើហិង្សាអាចធ្វើឱ្យស្ត្រីមានរបួស មានភាពភ័យខ្លាច ឬមានបញ្ហាផ្លូវចិត្ត។ ដូច្នេះ នាងអាច៖

• ខកខានមិនបានទៅធ្វើការ។

• បាត់បង់ប្រាក់ចំណូល។

• មិនអាចចូលរួមក្នុងសកម្មភាពសង្គម។

• បាត់បង់ឱកាសអភិវឌ្ឍអាជីព។

• ពឹងផ្អែកលើអ្នកដទៃផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ។

២. ផលប៉ះពាល់ដល់សុខភាពផ្លូវចិត្ត

អំពើហិង្សាម្តងហើយម្តងទៀតអាចធ្វើឱ្យជនរងគ្រោះរស់នៅក្នុងភាពភ័យខ្លាច និងតានតឹងជាប្រចាំ។

ផលប៉ះពាល់រួមមាន៖

• ខ្វាយខ្វល់ និងតានតឹង៖ តែងតែគិតថា តើពេលណានឹងមានអំពើហិង្សាម្តងទៀត។

• បាក់ទឹកចិត្ត៖ មានអារម្មណ៍សោកសៅ អស់សង្ឃឹម និងមិនចង់ធ្វើអ្វី។

• ភ័យខ្លាច៖ ខ្លាចថាអ្នកប្រើអំពើហិង្សានឹងធ្វើបាបខ្លួនម្តងទៀត។

• បាត់បង់ការជឿជាក់លើខ្លួនឯង៖ ការជេរប្រមាថ និងបន្ទាបតម្លៃជាបន្តបន្ទាប់ អាចធ្វើឱ្យស្ត្រីគិតថាខ្លួនគ្មានតម្លៃ។

• បញ្ហាការគេង និងការទទួលទានអាហារ៖ អាចគេងមិនលក់ បាត់ចំណង់អាហារ ឬទទួលទានមិនទៀងទាត់។

• បញ្ហាការចងចាំ និងការផ្តោតអារម្មណ៍៖ ភាពតានតឹងខ្លាំងអាចធ្វើឱ្យពិបាកផ្តោតលើការងារ ឬការសិក្សា។

• ឯកោ និងអៀនខ្មាស៖ ជនរងគ្រោះខ្លះមិនហ៊ានប្រាប់អ្នកដទៃពីអ្វីដែលខ្លួនកំពុងជួបប្រទះ។

• គិតធ្វើបាបខ្លួនឯង៖ ករណីធ្ងន់ធ្ងរនៃភាពអស់សង្ឃឹមអាចនាំឱ្យមានគំនិតធ្វើអត្តឃាត។

៣. ការបាត់បង់សិទ្ធិ និងការគ្រប់គ្រងជីវិត

អំពើហិង្សាមិនមែនមានតែការវាយដំទេ។ ការគំរាមកំហែង ការគ្រប់គ្រងប្រាក់ ការហាមមិនឱ្យជួបគ្រួសារ ឬការបង្ខំឱ្យធ្វើ

អ្វីដែលខ្លួនមិនពេញចិត្ត ក៏អាចធ្វើឱ្យស្ត្រីបាត់បង់អំណាចក្នុងការសម្រេចចិត្តលើជីវិតរបស់ខ្លួន។

ជនរងគ្រោះអាចមានអារម្មណ៍ថា៖

«ខ្ញុំមិនអាចផ្លាស់ប្តូរស្ថានភាពរបស់ខ្ញុំបានទេ»។

នេះអាចធ្វើឱ្យនាងមិនហ៊ានស្វែងរកជំនួយ ឬចាកចេញពីស្ថានភាពដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់។

៤. ផលប៉ះពាល់ទៅលើគ្រួសារ

អំពើហិង្សាធ្វើឱ្យបរិយាកាសគ្រួសារបាត់បង់ភាពកក់ក្តៅ និងសុវត្ថិភាព។

ក. បាត់បង់សុភមង្គលក្នុងគ្រួសារ

គ្រួសារដែលមានការវាយដំ ជេរប្រមាថ និងគំរាមកំហែង អាចរស់នៅក្នុងភាពតានតឹង។ សមាជិកគ្រួសារមិនមានអារម្មណ៍ថាផ្ទះជាកន្លែងសុវត្ថិភាពទៀតឡើយ។

ខ. បែកបាក់គ្រួសារ

អំពើហិង្សាដែលកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់អាចនាំឱ្យ៖

- ប្តីប្រពន្ធមានជម្លោះធ្ងន់ធ្ងរ។
- បែកគ្នារស់នៅ។
- លែងលះគ្នា។
- កូនៗរស់នៅដោយខ្វះការថែទាំពីឪពុក ឬម្តាយម្នាក់។
- ទំនាក់ទំនងរវាងសាច់ញាតិមានភាពតានតឹង។

គ. ប៉ះពាល់ដល់សេដ្ឋកិច្ចគ្រួសារ

គ្រួសារអាចត្រូវចំណាយប្រាក់លើ៖

- ការព្យាបាលរបួស។
- ថ្នាំពេទ្យ និងសេវាសុខភាព។
- ការធ្វើដំណើរទៅមន្ទីរពេទ្យ។
- ការចំណាយផ្សេងៗដែលកើតឡើងដោយសារអំពើហិង្សា។

នៅពេលជនរងគ្រោះមិនអាចទៅធ្វើការ គ្រួសារក៏អាច បាត់បង់ប្រាក់ចំណូល ផងដែរ។

ឃ. បំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិ

អ្នកប្រើអំពើហិង្សាអាចបំផ្លាញសម្ភារៈក្នុងផ្ទះ ដូចជា៖

- ចានឆ្នាំង
- តុ កៅអី
- ទូរស័ព្ទ
- ម៉ូតូ ឬទ្រព្យសម្បត្តិផ្សេងៗ
- ក្នុងករណីធ្ងន់ អាចបង្កការខូចខាតដល់ផ្ទះ

ការបំផ្លាញទាំងនេះធ្វើឱ្យគ្រួសារត្រូវចំណាយប្រាក់បន្ថែមដើម្បីជួសជុល ឬទិញថ្មី។

៥. ការបាត់បង់ការងារ និងប្រាក់ចំណូល

អំពើហិង្សាអាចធ្វើឱ្យជនរងគ្រោះមិនអាចបំពេញការងារបានធម្មតា។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើមានរបួសធ្ងន់ ត្រូវសម្រាកព្យាបាល នោះអាចខកខានការងារជាច្រើនថ្ងៃ ឬយូរជាងនេះ។

លទ្ធផល៖

អំពើហិង្សា → បញ្ហាផ្លូវចិត្ត → ខកខានការងារ → បាត់ប្រាក់ចំណូល → ជីវភាពគ្រួសារលំបាក។

៦. ផលប៉ះពាល់ទៅលើកូន

កុមារគឺជាអ្នកដែលអាចទទួលរងផលប៉ះពាល់យ៉ាងខ្លាំង ទោះបីពួកគេមិនមែនជាអ្នកត្រូវគេវាយដោយផ្ទាល់ក៏ដោយ។

ក. មានអារម្មណ៍ភ័យខ្លាច

នៅពេលកូនឃើញឪពុកវាយម្តាយ ឬឮការស្រែក ជេរ និងគំរាមកំហែង កុមារអាចមានអារម្មណ៍៖

- ភ័យខ្លាច
- តក់ស្លុត
- អសន្តិសុខ
- ព្រួយបារម្ភថាម្តាយ ឬឪពុកនឹងរងគ្រោះ

ខ. ប៉ះពាល់ដល់ការសិក្សា

ការរស់នៅក្នុងបរិយាកាសហិង្សាអាចធ្វើឱ្យកុមារ៖

- ពិបាកផ្តោតអារម្មណ៍ក្នុងថ្នាក់។
- មិនចង់ទៅសាលា។
- លទ្ធផលសិក្សាធ្លាក់ចុះ។
- ខកខានការរៀន។
- បាត់បង់ឱកាសអភិវឌ្ឍខ្លួន។

គ. ប៉ះពាល់ដល់ការអភិវឌ្ឍផ្លូវចិត្ត

កុមារអាចក្លាយជាមនុស្ស៖

- ខ្លាចមនុស្ស
- មិនសូវនិយាយ
- ខឹងឆាប់
- ឈ្លានពាន
- ខ្វះទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯង
- ពិបាកបង្កើតទំនាក់ទំនងល្អជាមួយអ្នកដទៃ

ឃ. អាចរងអំពើហិង្សាដោយផ្ទាល់

នៅពេលកូនព្យាយាមចូលទៅជួយម្តាយ ឬរាំងការវាយដំ ពួកគេអាចត្រូវគំរាមកំហែង ឬរងការវាយដំដោយផ្ទាល់។

ង. ប៉ះពាល់ដល់ទស្សនៈរបស់កុមារអំពីគ្រួសារ

កុមារដែលធំឡើងក្នុងគ្រួសារដែលមានអំពើហិង្សា អាចយល់ថា ការវាយដំ និងការគំរាមកំហែងជាវិធីធម្មតាដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហា។ ដូច្នេះ ការអប់រំ និងបរិយាកាសសុវត្ថិភាពមានសារៈសំខាន់ណាស់ ដើម្បីកុំឱ្យអំពើហិង្សាក្លាយជាគំរូសម្រាប់ជីវិតរបស់ពួកគេ។

៧. ផលប៉ះពាល់ដល់សង្គម

នៅពេលអំពើហិង្សាកើតឡើងក្នុងគ្រួសារជាច្រើន វាមិនមែនជាបញ្ហារបស់គ្រួសារមួយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអាចប៉ះពាល់

ដល់សង្គមទាំងមូល ដោយៈ

• បង្កើនបន្ទុកលើសេវាសុខាភិបាល និងសេវាសង្គម។

• បង្កើនការចំណាយក្នុងការព្យាបាល និងការការពារ។

• ប៉ះពាល់ដល់ផលិតភាពការងារ។

• ប៉ះពាល់ដល់ការអប់រំរបស់កុមារ។

• ធ្វើឱ្យសហគមន៍មានភាពមិនសុខសាន្ត។

• ប៉ះពាល់ដល់សិទ្ធិ និងសេចក្ដីថ្លៃថ្នូររបស់មនុស្ស។

5. វិធីការពារនិងដោះស្រាយអំពើហិង្សា

១. ផ្សព្វផ្សាយច្បាប់ស្តីពីអំពើហិង្សាឱ្យយល់ដឹងគ្រប់គ្នា

ត្រូវផ្សព្វផ្សាយ និងអប់រំប្រជាពលរដ្ឋឱ្យស្គាល់អំពី ច្បាប់ សិទ្ធិ និងទោសទណ្ឌពាក់ព័ន្ធនឹងអំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ។ មនុស្សគ្រប់រូបគួរដឹងថា អំពើវាយដំ គំរាមកំហែង បង្ខិតបង្ខំ ឬការប្រព្រឹត្តដែលបង្កការឈឺចាប់ដល់សមាជិកគ្រួសារ អាចជាអំពើដែលច្បាប់ហាមឃាត់។ ការយល់ដឹងអំពីច្បាប់ជួយឱ្យជនរងគ្រោះដឹងពីសិទ្ធិរបស់ខ្លួន និងដឹងថាត្រូវស្វែងរកជំនួយពីណា។

២. ដាក់ទណ្ឌកម្មដល់អ្នករំលោភច្បាប់ និងប្រើអំពើហិង្សា

អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សាត្រូវទទួលខុសត្រូវតាមច្បាប់ ប្រសិនបើអំពើរបស់ខ្លួនបំពេញលក្ខខណ្ឌនៃបទល្មើស។ ការអនុវត្តច្បាប់ដោយសមស្របអាចជួយការពារជនរងគ្រោះ និងរារាំងការប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សាម្តងទៀត។ ទណ្ឌកម្មត្រូវអនុវត្តតាមនីតិវិធីច្បាប់ និងផ្អែកលើអង្គហេតុ និងភស្តុតាង។

៣. ធ្វើអន្តរាគមន៍តាមច្បាប់ឱ្យមានប្រសិទ្ធភាព ពេលមានអំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ

នៅពេលមានអំពើហិង្សា អាជ្ញាធរ និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធត្រូវចាត់វិធានការតាមសមត្ថកិច្ចរបស់ខ្លួន ដើម្បីបញ្ឈប់អំពើហិង្សា និងការពារអ្នកដែលកំពុងប្រឈមគ្រោះថ្នាក់។ មិនគួរមើលរំលង ឬទុកឱ្យបញ្ហាបន្តរហូតធ្ងន់ធ្ងរឡើងទេ។ ការអន្តរាគមន៍ត្រូវគោរពសិទ្ធិរបស់ភាគីទាំងអស់ និងអនុវត្តតាមនីតិវិធីច្បាប់។

៤. ការពារផ្លូវច្បាប់ជាបន្ទាន់ដោយតុលាការ

នៅពេលជនរងគ្រោះប្រឈមនឹងគ្រោះថ្នាក់ ឬការគំរាមកំហែងធ្ងន់ធ្ងរ ត្រូវមានវិធានការផ្លូវច្បាប់សមស្រប ដើម្បី

ការពារសុវត្ថិភាពរបស់ជនរងគ្រោះ។ វាអាចពាក់ព័ន្ធនឹងការចេញវិធានការការពារ ឬសេចក្តីសម្រេចផ្សេងៗតាមសមត្ថកិច្ចរបស់តុលាការ។ គោលបំណងគឺកាត់បន្ថយហានិភ័យដែលអំពើហិង្សានឹងកើតឡើងម្តងទៀត។

៥. ផ្តល់ព័ត៌មានដល់ជនរងគ្រោះ

ជនរងគ្រោះត្រូវទទួលបានព័ត៌មានច្បាស់លាស់អំពី សិទ្ធិរបស់ខ្លួន សេវាជំនួយ កន្លែងសុំការពារ និងនីតិវិធីដែលអាចអនុវត្តបាន។ ឧទាហរណ៍ អាចប្រាប់ថាតើត្រូវទាក់ទងអាជ្ញាធរណា តើអាចស្វែងរកជំនួយផ្នែកច្បាប់ ឬសេវាសង្គមនៅទីណា។ ការផ្តល់ព័ត៌មានត្រឹមត្រូវជួយឱ្យជនរងគ្រោះអាចធ្វើការសម្រេចចិត្តដោយមានព័ត៌មានគ្រប់គ្រាន់។

៦. អាជ្ញាធរដែនដីធ្វើអន្តរាគមន៍ជាបន្ទាន់រាល់អំពើហិង្សាដែលបានកើតឡើង

អាជ្ញាធរមូលដ្ឋានដែលទទួលបានព័ត៌មានអំពីអំពើហិង្សា ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ និងចាត់វិធានការសមស្របតាមសមត្ថកិច្ច។ ជាពិសេស នៅពេលមានគ្រោះថ្នាក់ភ្លាមៗ គួរផ្តោតលើការបញ្ឈប់ហិង្សា និងការពារសុវត្ថិភាពរបស់ជនរងគ្រោះ។ ការឆ្លើយតបរហ័សអាចជួយកាត់បន្ថយការរងរបួស និងការកើនឡើងនៃអំពើហិង្សា។

៧. ផ្តល់ជំនួយសមស្រប និងធានាសុវត្ថិភាពជនរងគ្រោះ

ជនរងគ្រោះអាចត្រូវការជំនួយផ្សេងៗទៅតាមស្ថានភាព ដូចជា ជំនួយវេជ្ជសាស្ត្រ ជំនួយផ្លូវច្បាប់ ជំនួយផ្លូវចិត្ត កន្លែងស្នាក់នៅបណ្តោះអាសន្ន និងការការពារសុវត្ថិភាព។ ការជួយមិនគួរមានតែការដោះស្រាយបញ្ហាភ្លាមៗទេ ប៉ុន្តែគួរគិតពីសុវត្ថិភាព និងការស្តារជីវិតរបស់ជនរងគ្រោះក្នុងរយៈពេលបន្តផងដែរ។

៨. បង្វែរជនដែលបង្កហិង្សា និងជនរងគ្រោះចេញពីកន្លែងកើតហេតុ

នៅពេលអំពើហិង្សាកំពុងកើតឡើង អាជ្ញាធរអាចត្រូវចាត់វិធានការដើម្បី បំបែកភាគីដែលកំពុងប្រឈមគ្រោះថ្នាក់ចេញពីគ្នា និងនាំអ្នកដែលត្រូវការការពារទៅកាន់កន្លែងមានសុវត្ថិភាព តាមស្ថានភាព និងសមត្ថកិច្ចដែលច្បាប់អនុញ្ញាត។ វាជួយបញ្ឈប់ការបន្តវាយប្រហារ និងការពារកុំឱ្យមានរបួស ឬផលវិបាកធ្ងន់ធ្ងរជាងមុន។

6. តួនាទីរបស់សិស្សនិងសហគមន៍

ក. តួនាទីរបស់សិស្ស

១. ស្គាល់ និងយល់ដឹងអំពីអំពើហិង្សា

សិស្សត្រូវសិក្សា និងយល់ថា អំពើហិង្សាមិនមានតែការវាយដំ ឬធ្វើឱ្យមានរបួសរាងកាយប៉ុណ្ណោះទេ។ វាអាចរួមមានការ

គំរាមកំហែង ការប្រមាថ ការបង្ខិតបង្ខំ ឬអាកប្បកិរិយាដែលបង្កការឈឺចាប់ដល់សមាជិកគ្រួសារ។

ការយល់ដឹងនេះជួយឱ្យសិស្សអាចសម្គាល់ឃើញស្ថានភាពដែលមិនប្រក្រតី និងដឹងថា អំពើហិង្សាមិនមែនជាវិធីត្រឹមត្រូវក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាគ្រួសារឡើយ។

ឧទាហរណ៍៖ ប្រសិនបើសិស្សឃើញមនុស្សក្នុងគ្រួសារម្នាក់តែងតែគំរាម ឬវាយដំសមាជិកគ្រួសារម្នាក់ទៀត សិស្សគួរយល់ថា នេះជាបញ្ហាដែលត្រូវស្វែងរកជំនួយ មិនមែនជារឿងធម្មតាដែលគួរលាក់បាំងទេ។

២. មិនប្រើអំពើហិង្សា

សិស្សត្រូវចេះគ្រប់គ្រងអារម្មណ៍ និងដោះស្រាយជម្លោះដោយសន្តិវិធី។ នៅពេលមានការមិនយល់គ្នាជាមួយមិត្តភក្តិ បងប្អូន ឬសមាជិកគ្រួសារ មិនគួរប្រើការវាយដំ ការជេរប្រមាថ ឬការគំរាមកំហែងដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាទេ។ជំនួសមកវិញ សិស្សអាច និយាយដោយស្ងប់ស្ងាត់ ស្តាប់មតិអ្នកដទៃ សុំជំនួយពីគ្រូ ឬមនុស្សពេញវ័យ និងរកដំណោះស្រាយដោយការពិភាក្សា។

ឧទាហរណ៍៖ ប្រសិនបើមិត្តម្នាក់យករបស់របស់ខ្លួនដោយមិនសុំ សិស្សមិនគួរវាយមិត្តនោះទេ ប៉ុន្តែគួរនិយាយប្រាប់ និងពិភាក្សាដោះស្រាយ។

៣. ប្រាប់មនុស្សពេញវ័យដែលទុកចិត្តបាន

ប្រសិនបើសិស្សជួបប្រទះ ឬឃើញអំពើហិង្សា សិស្សមិនគួររក្សាទុកបញ្ហានោះតែម្នាក់ឯងទេ។ គួរប្រាប់ គ្រូ អាណាព្យាបាល អ្នកថែទាំ ឬមនុស្សពេញវ័យដែលអាចជួយបាន។

ការប្រាប់មិនមែនមានន័យថា សិស្សកំពុងបង្កបញ្ហាឱ្យគ្រួសារឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាអាចជាជំហានសំខាន់ក្នុងការស្វែងរកសុវត្ថិភាព និងជំនួយ។

ឧទាហរណ៍៖ ប្រសិនបើសិស្សមានការព្រួយបារម្ភថាសមាជិកគ្រួសារម្នាក់កំពុងរងគ្រោះថ្នាក់ គួរប្រាប់គ្រូ ឬមនុស្សពេញវ័យដែលទុកចិត្តបាន ជាជាងព្យាយាមចូលទៅបំបែកការឈ្លោះប្រកែកដោយខ្លួនឯង។

៤. ជួយ និងគាំទ្រមិត្តភក្តិ

សិស្សគួរបង្ហាញការយល់ចិត្តចំពោះមិត្តដែលកំពុងជួបបញ្ហា។ មិនគួរចំអក បន្ទោស ឬធ្វើឱ្យជនរងគ្រោះមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនឯងជាអ្នកមានកំហុសឡើយ។

ការគាំទ្រអាចធ្វើតាមរយៈការស្តាប់ដោយមិនកាត់ទោស លើកទឹកចិត្ត និងជួយមិត្តឱ្យស្វែងរកមនុស្សពេញវ័យដែលអាច

ជួយបាន។

ឧទាហរណ៍៖ ប្រសិនបើមិត្តម្នាក់ប្រាប់ថាគាត់កំពុងមានបញ្ហានៅផ្ទះ សិស្សអាចស្តាប់ និងនិយាយថា «ខ្ញុំយល់ថាអ្នកកំពុងពិបាក។ យើងអាចប្រាប់គ្រូដែលយើងទុកចិត្តបាន»។

៥. ផ្សព្វផ្សាយចំណេះដឹង និងវប្បធម៌គ្មានអំពើហិង្សា

សិស្សអាចចូលរួមផ្សព្វផ្សាយការយល់ដឹងនៅក្នុងសាលា និងសហគមន៍ ដូចជា ចូលរួមពិភាក្សា ធ្វើផ្ទាំងផ្សព្វផ្សាយ សកម្មភាពអប់រំ ឬការងារជាក្រុមអំពីការទប់ស្កាត់អំពើហិង្សា។ គោលបំណងគឺជួយឱ្យមិត្តភក្តិ និងមនុស្សជុំវិញយល់ថា ការគោរពគ្នា ការស្តាប់គ្នា និងការដោះស្រាយជម្លោះដោយសន្តិវិធី គឺជាវិធីសំខាន់ក្នុងការកាត់បន្ថយអំពើហិង្សា។

ខ. តួនាទីរបស់សហគមន៍

១. អប់រំ និងផ្សព្វផ្សាយ

សហគមន៍មានតួនាទីអប់រំប្រជាពលរដ្ឋអំពីមូលហេតុ ផលវិបាក និងវិធីទប់ស្កាត់អំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ។ អាចធ្វើតាមរយៈ ការប្រជុំសហគមន៍ ការផ្សព្វផ្សាយតាមសាលារៀន វេទិកាសាធារណៈ ផ្ទាំងព័ត៌មាន និងកម្មវិធីអប់រំ។ ការផ្សព្វផ្សាយជាបន្តបន្ទាប់ជួយឱ្យប្រជាពលរដ្ឋយល់ពីសិទ្ធិ និងវិធីស្វែងរកជំនួយ

២. សង្កេត និងរាយការណ៍

សមាជិកសហគមន៍គួរយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះស្ថានភាពដែលអាចបង្កគ្រោះថ្នាក់។ ប្រសិនបើដឹង ឬឃើញអំពើហិង្សា គួររាយការណ៍ទៅអាជ្ញាធរ ឬស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធតាមវិធីដែលមានសុវត្ថិភាព។ ឧទាហរណ៍៖ ប្រសិនបើមានស្ថានភាពហិង្សាធ្ងន់ធ្ងរកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់នៅក្នុងសហគមន៍ អ្នកជិតខាងអាចជូនដំណឹងទៅអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ដើម្បីឱ្យមានការអន្តរាគមន៍សមស្រប។

៣. ការពារជនរងគ្រោះ

សហគមន៍គួរជួយឱ្យជនរងគ្រោះទទួលបានសុវត្ថិភាព និងជំនួយដែលសមស្រប។ ជាពិសេស មិនគួរបន្ទោស ឬមើលងាយជនរងគ្រោះឡើយ ។ការជួយអាចរួមមាន ការណែនាំទៅរកសេវាសុខាភិបាល ជំនួយផ្លូវច្បាប់ សេវាសង្គម ឬអាជ្ញាធរដែលពាក់ព័ន្ធ។ ប្រសិនបើមានគ្រោះថ្នាក់ភ្លាមៗ គួរផ្តោតជាចម្បងលើសុវត្ថិភាព។

៤. សហការជាមួយអាជ្ញាធរ និងសាលារៀន

សហគមន៍មិនអាចដោះស្រាយបញ្ហាអំពើហិង្សាតែម្នាក់ឯងបានទេ។ ត្រូវមានការសហការរវាង អាជ្ញាធរ សាលារៀន

គ្រួសារ មន្ត្រីសុខាភិបាល និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ ។ការសហការល្អជួយឱ្យព័ត៌មានត្រូវបានបញ្ជូនទៅកន្លែងត្រឹមត្រូវ និងឱ្យជនរងគ្រោះអាចទទួលបានជំនួយតាមតម្រូវការ ។

៥. បង្កើតវប្បធម៌គោរពគ្នា និងគ្មានអំពើហិង្សា

សហគមន៍គួរលើកកម្ពស់ទម្លាប់ដែលផ្អែកលើ ការគោរព សមភាព ការអត់ឱន ការស្តាប់ និងការដោះស្រាយជម្លោះដោយសន្តិវិធី ។នៅពេលសមាជិកសហគមន៍ចេះដោះស្រាយបញ្ហាដោយការពិភាក្សា និងមិនលើកទឹកចិត្តឱ្យប្រើអំពើហិង្សា នោះអាចជួយបង្កើតបរិយាកាសគ្រួសារ និងសហគមន៍ដែលមានសុវត្ថិភាពជាងមុន ។

7. សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

សរុបមក អំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ គឺជាបញ្ហាសង្គមដ៏សំខាន់មួយ ដែលអាចបង្កផលប៉ះពាល់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដល់សុខភាពរាងកាយ ផ្លូវចិត្ត សុវត្ថិភាព និងជីវិតរស់នៅរបស់សមាជិកគ្រួសារ ជាពិសេសជនរងគ្រោះ និងកុមារ ។ អំពើហិង្សាក៏អាចធ្វើឱ្យគ្រួសារបាត់បង់ភាពសុខដុមរមនា និងប៉ះពាល់ដល់សង្គមទាំងមូល ។

ដើម្បីទប់ស្កាត់បញ្ហានេះ ត្រូវមានការចូលរួមពីគ្រប់ភាគី ដូចជា គ្រួសារ សិស្ស សាលារៀន សហគមន៍ អាជ្ញាធរ និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ ។ យើងគួរលើកកម្ពស់ការយល់ដឹងអំពីច្បាប់ គោរពសិទ្ធិគ្នាទៅវិញទៅមក ដោះស្រាយជម្លោះដោយសន្តិវិធី រាយការណ៍អំពើហិង្សា និងផ្តល់ការការពារ និងជំនួយសមស្របដល់ជនរងគ្រោះ ។

ដូច្នេះ ការបញ្ឈប់អំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ មិនមែនជាកាតព្វកិច្ចរបស់មនុស្សម្នាក់ឡើយ ប៉ុន្តែជាការទទួលខុសត្រូវរួមរបស់យើងទាំងអស់គ្នា ដើម្បីកសាងគ្រួសារដែលមានសុវត្ថិភាព ស្រឡាញ់ គោរពគ្នា និងសង្គមមួយដែលគ្មានអំពើហិង្សា ។

ឯកសារយោង

- https://www.google.com/goto?url=CAESaAHrOzAVu585K_2mTI-Hw-UDPtTBfT4rjg5MvF6oTrRHkBvu6GuFQzPK85VRgBHnsXx6mK_lopzsIb6Ds6puyfmntP3qFnDKnureuEFG-0-VqP_7nZnSq0ayHHlMzQyqb_14tstr2HYR
- https://www.khsearch.com/qna/23633#answer-box
- https://share.google/ii6z3SMLifJ8WsSyh
- https://share.google/6LkwzBkCUDZ2iO6qT
- https://share.google/fdTbcvnZuIfacvQJS
- https://share.google/3wI5tCxNkKIN9AVZE